

Aleš POTRESTANÝ ZÁVODNÍK

Již od raného věku jsem se věnoval motokrosu. Závodil už můj děda, i bratranec jezdí...máme to v rodině. Závodnické geny a neustálá podpora prarodičů a matky měli největší zásluhu na tom, že jsem začal být vcelku úspěšný a pravidelně jsem dojížděl na předních místech. Mého talentu si po třech letech závodění všiml první sponzor a další sezónu jsem už startoval pod křídly profesionálního teamu. To už bylo jiný ježdění. Kromě dvou velkých obytných aut a nákladáku s technikou s námi po závodech jezdili 2 mechanici, 2 trenéři, výživový specialista a manažer, se kterým se sblížila moje matka. Závodily se skoro každý víkend, do toho 1-2x týdně trénink, o prázdninách třeba i měsíc soustředění...to všechno způsobilo, že z počátku neznámí jezdci a členi teamu se stali mými bližními. Mé svobodné matce nikterak nevadilo, když tu a tam na mě trenéři nebo mechanik zapůsobili i výchovně, ale výprask nebýval zvykem. Jen jednou jsem od Karla, našeho mechanika, dostal trochu nařezáno, když jsem udělal nepořádek po dílně a nechtěně shodil 2 motorky. Ale to bylo jen rukou a ne nějak moc. Většinou stačilo jen pohrozit a já se zklidnil. Určitě jsem nikoho z nich nebral jako otce, ale byl jsem "malej špunt" a když na mě ti pánové přes 40 zvýšili hlas, působili kolikrát dost autoritativně. Jednou jsem ale dostal pořádně.

Bylo to v létě na týdenním soustředění v Jiníně u Strakonice. Kromě našeho teamu zde bylo mnoho dalších závodníků. Večer se všichni sešli v místní hospůdce nebo u táboráku.....my děcka jsme většinou blbli venku, jezdili na kole, hrály schovku a tak. Jednou odpoledne, když už bylo po ježdění, jsem se s kamarádem rozhodl, že si dneska zkusíme zakouřit. Věděl jsem, že bych měl průšvih, kdyby se na to přišlo, ale stejně jsem byl pro. Vyrázili jsme na kolech do vesnice, kde jsme v místním koloniálu cigarety sehnali. Byly samozřejmě pro tatínka. Potom jsme se vrátili zpět, odložili kola a vydali se dozadu na trať, aby nás nikdo neviděl. V zadní části závodiště u jednoho skoku jsme se usadili a vytáhli zakázané ovoce. Bylo nám 10, ani jsme to tenkrát nešlukovali. Sem tam jeden z nás zakašlal, ale měli jsme z toho srandu a vesele jsme "vykuřovali". Ani v nejmenším nás nenapadlo, že nás někdo pozoruje. Pavel (jeden z trenérů) byl zrovna s Tomášovo otcem na obchůzce po trati. Probírali, kterou zatáčku je rychlejší projet venkem, kterou vnitřkem atd. Zahlédli přítom nás dva. My jsme o nich ale nevěděli.

O to větší bylo překvapení, když se oba objevili s vrbovým prutem v ruce a kráčeli k nám. Tomáš si jich všiml o sekundu dříve, ale nebylo mu to nic platné. Sotva jsem stačil zahodit nedopalek a Pavel už se po mě sápal se slovy: " Ty syčáku, já tě spráskám že si tejden nesedneš!" Dostal jsem strach a vydal se na útěk, ale po pár krocích jsem byl lapen. Stejně tak i Tomášovo otec ulovil svoji ratolest. Pavel si opřel nohu o okraj trati, vysadil si mě na ní a exekuce začala.

Práááásk! Když mě poprvé švihnul, zaskučel jsem bolestí. Opravdu to hrozně štípalo. Prááááásk! Prááááásk! Práááásk! Křičel jsem a vykopával nohama, které viseli ve vzduchu. Snažil jsem si jimi zakrýt zadek, ale nešlo to. "Já ti dám - kouřit - na to máš - ještě času - dost" káral mě mezi ránama. Zadek jsem už měl v jednom ohni, fakt to hrozně bolelo. Z očí se mi hrnuly slzy a se začínajícím brekotem jsem Pavla prosil ať přestane. Velmi podobný scénář se odvíjel několik metrů vedle. Tomáš křičel

jakoby ho na nože brali, ale také mu to nebylo nic platné. Po chvílce jsem už fňukal naplno a chrлил ze sebe prosby a sliby, že už to nikdy neudělám. Pavel na chvíli přestal. "Opravdu?" Hned jsem úzkostlivě přitakával. Poté se zeptal jestli máme ještě další cigarety a já nevím proč odpověděl že ne. To bylo ode mě dost hloupé, protože jsem celou dobu měl krabičku cigaret v kapse u kraťasů. Nenapadlo mě, že ji Pavel cítil, když mě měl ohnutého přes koleno. Má lež ho evidentně dožrala. Pustil mě na zem, vytáhl cigarety z kapsy a podrážděným hlasem křikl: " A ještě k tomu lžeš!". V zápětí mi jednou rukou stáhl kraťasy i slipy až ke kolenům a znovu si mě přehnul přes nohu.

Na holý zadek byly švihance mnohem působivější. Po několika ranách jsem začal téměř hystericky naříkat. Tak šílená bolest, ale Pavel mě trestal dál a dál. Byl jsem už v koncích. Už jsem se ani nepokoušel o osvobození. Zdálo se mi to jako nekonečná doba, když Pavel nakonec vyslyšel mé nářky a pustil mě. "A sypej do auta!" křikl na mě. Natáhl jsem si kraťasy a s pláčem došel k autu. Pod altánem seděli mechanici i manažer s moji matkou a samozřejmě si mě všimli. Na jejich " Mart'as pojď sem, co se stalo?" jsem nijak nereagoval. Zalítnul jsem rovnou do auta, kde jsem na posteli ještě chvíli brečel a zkoumal zmalovanou zadnici. Pavel nejspíš dorazil chvílku po mě, protože ani mamina za mnou do auta nešla. Jen jsem tam tak ležel a přemýšlel nad tím, co se stalo. Asi za hodinu byl čas večere a Pavel se mě s výrazem jakoby se nic nestalo přišel zeptat, jestli chci jeden nebo dva rohlíky. V tu chvíli se mi ulevilo. Báł jsem se, že na mě bude našťvaný. Při večeři se v této události nikdo nešťoural, i když to všichni věděli. Byl jsem za to rád.

Dnes je mi 18 a se závoděním jsem po úrazu skončil. S teamovými ex-kolegy a dalšími kamarády se ale setkávám stále. Do dneška nekouřím ☺ a představa jak si mě vysoký krátkovlasý muž s prošedivělými vousy ohne přes koleno mi přináší zcela jiné pocity než před osmi lety ☺.